

50

JAKOV KOPILOVIĆ

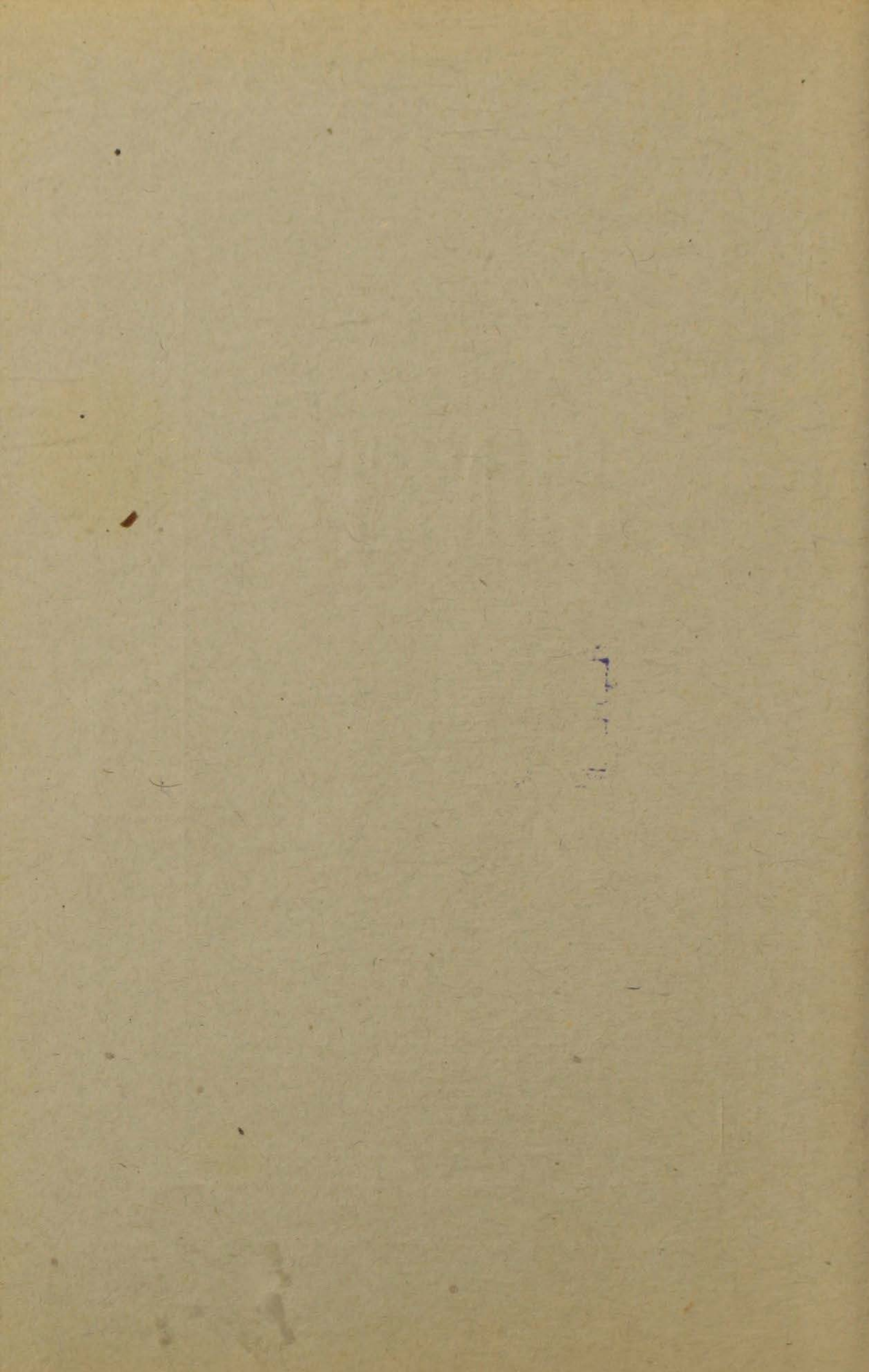
SONETI

K^S
D^P

SAVEZ KULTURNO-PROSVJETNIH DRUŠTAVA
SUBOTICA

zkvh.org.rs

05

JAKOV KOPILOVIĆ

SONETI

PROF. BELA
EX LIBRIS
GABRIĆ

K^S_DP

SAVEZ KULTURNO-PROSVJETNIH DRUŠTAVA
SUBOTICA — 1953

zkvh.org.rs

PONORNICE SRCA

zkhv.org.rs

PJESMO! . . .

Vrati se, pjesmo mila
u staro gnijezdo svoje,
ko ptica zlatnih krila
srcu čija si bila.

I sada krošnje stoje
željne tvojega glasa;
tihe su žalosne hvoje
drage domaje moje.

Čekaju zelena polja,
daruj im vremena bolja
u cik novoga dana.

Klikće zora nam rana!
Titraju srebrne žice
sunčane tamburice.

ŽIVOT

Ja u sebi nosim sam nesreću svoju
tok tihog trenutka što u tamu tone,
srh srebrnih slutnja što tišinom zvone,
tragedijom težnje stečene u znoju.

Ja u sebi nosim sat studene smrti,
ruj rumene zore ko lepezu dana,
što je srebrom rose u svitanje tkana
i svaki je pjesnik na plećima prti.

Težak mi je život, čemu da se jada,
kad glas u daljinu ko u ponor pada.
Ustani, ne kloni, koračaj, koračaj!

Kroz patnje u život podji, i ojačaj!
Sve što tebe boli, to sve ljude boli,
a iskreno srce i mrzi i voli.

SRCE

Ušli ste u naše duše
ko sjene u doba gluho,
sada se smješkate suho,
a žile žića se suše.

Mrtvo je srce ko zvono
što se u grudima krije,
od tuge prepuklo ono
s večeri više ne bije.

Kako se beskrajno trpi,
da bićem prolaze srsi!
Sve se sapliće, mrsi. —

Odakle snagu još crpi?
Sa suncem i srce gori
Ko vjesnik plamenoj zori.

NEVOLJA

Prvi vjetar u ranu jesen
kada pokosi žuti list,
i crni oblak tek donesen,
da nam sunca skrije blist,

oka je bio hladan ti sjaj.
Taj žuti pogled donosi smrt
blistavoj nadi, smiraj i kraj
za naš istrošeni život škrt.

Hvala ti, hvala, nevoljo naša!
Tvoja je uvijek najgorča čaša
i s jadom svaka je usna pije.

Bez tebe život ni jedan nije.
Zato ispijmo pehare naše
do dna, samo slabi se plaše

MLADOST
NA TRAMVAJSKIM KOLIMA

(1937 — 1941)

I

O zbogom djetinjstvo u nepovratu ode
veselo gledanje, nebriga i šala,
nevine radosti igre i slobode
za koranicu kruha i zov ideala.

I tako se naša rasplinula družba
i svaki na svoju pošao je stranu;
za zvon srebrnjaka čekala nas služba
prodaja djetinjstva za zaradu sramnu.

Brojkama su moje žigosali čelo.
„Trideset i drugi” bilo mi je ime.
U grudima srce tužni neveselo,

slagalo je tajno stihove i rime.
Pod kapom je peklo mlado tjeme vrelo,
što postadoh sluga i nesretnik time.

II.

O zarado moja, o moj crni kruše,
iskupljeni znojem umorom i stidom,
zar se tako naši krasni snovi ruše
lažima satkani pod sramotnim zidom?!

Gušteri i zmiје košuljice svoje
kondukteri nose uske uniforme;
oblače i svlače, često nagi stoje
ko konji pred vuču kad čekaju orme.

Najmiliji zvon je zveket čista srebra,
za glazbala sitih poslužiše rebra,
a glazba je bila lelek novog sebra.

Duša mi je bašta pogažena, pusta,
za zalogaj gladnih stvorena su usta.
Na zjene je nagla živa magla gusta.

III.

I sada se sjećam tih tramvajskih kola
dupkom punih ljudi staraca i žena,
sa izrazom srdžbe, ponosa i bola
slični bjehu meni, mali bez imena.

Radnici u sivom slabome od'jelu
što poglede svoje ne dižu sa poda,
jedva malu plaću nose kući cijelu
za nevolje, vele, kriva su gospoda.

Jedan odgovara nema više brata,
drugi zamišljeno u daljinu gleda,
samo klima glavom, odgovora ne da.

Motiku privlači, za dršku je hvata,
teško svima njima, ako bude rata
krv će poljem teći bez mlijeka i meda.

IV.

Iz srca su moga istisnuli radost
razgovori stvari varavih vidika.
Električna struja upila mi mladost
kao rumen zore sunce sa zrenika.

Plati pa se vozi, to je svima jasno,
samo meni nije; a za kruh sa stola
putnika bez karte tražio sam strasno.
Cijeli ovaj život tramvajaska su kola.

Ja sam jedan šaraf električnog stroja,
to putnici vide na kapi sa broja,
radostima oka obraze mi peku.

Krv, vino i voda u žilama teku.
U pijane noći piruju gospoda
na izmaku moći služi ih „sloboda”.

V.

Kad osvane jutro, ogrlicu dana
o vrat stavi sunce voljenoj ravnici,
i zablista trava rosom uplakana
miso o slobodi dajem lastavici.

Ona je ponese iznad malih kuća
gdje čuvaju ljudi lastavičja gnijezda,
i polaze na rad u rumen svanuća
kada nebo krasi zadnja zlatna zvijezda.

Ja pokrijem srce krpom uske bluze,
i na glavu kapu, pod pazuhu torbu;
uputim se natrag u poniznu dvorbu.

Tramvajaska su kola mučilište muze.
Sklopila se krila bijeloj ptici misli.
Sni o sreći srca grudi su pritisli.

DRAGA

Draga, da si pčela,
a ja da sam ruža,
tvoja usna vrela
toj ruži se pruža.

Da me piješ, draga,
a ja da se dajem,
i da samo trajem,
dok je tebi traga.

Kad nestane tebe,
i mene da nije.
Zašto da još živim?

Tko će da me pije?
Kome da se divim
u danima sivim?

ROMANTIKA

Vedra je noć
i mjesec sja,
tu čekam ja
da ćeš mi doć.

Želja mi moć
snaga je ta,
što ne da sna
u kasnu noć.

I srca glas,
i duše poj,
sada je spas.

U noći toj
jedini kras
lik mi je tvoj.

S KNJIGOM U RUCI

U ruci mi Heine,
divna poezija,
pjevao bih i ja.
„Ah, ne pjevaj, ne!”

„Čemu pjesma hvoja,
kada najmilija
vene ko lilija
bez sunca i boja?”

„Tužna pjesma tvoja
živi da još pati
kao duša koja.”

O kako sam nejak,
ko marljivi seljak,
kad ga tuča prati.

PISMO

Otkad se vidjeli nismo,
ja tebe po noći snivam;
čeznem, nestrpljiv bivam,
i čekam voljeno pismo.

Danas će, nadam se, doći;
ne dodje l', onda će sutra.
I tako od ranog jutra
čekam ga, poštar će proći.

I poštar dodje i prodje,
prstima prebire vješto;
za svakog pronadje nešto

u svojoj velikoj torbi.
Iz bajke zlaćani dvor bih
za pismo dao, da dodje!

CELJE

Nade su vesele prelje...
Na peronu mlada dama
čeka sa kitom ciklama
djecu ravnice u Celje.

O ciklame, ciklame!
Hoće li ikada neko
padinom brati ih za me,
na grudi priviti meko?

A ti si stajala sama,
s rukama punim ciklama,
s pogledom punim želje.

O zlatne uspomene!
Cvijeće sjećanja vene,
i nestaje... O Celje!

DAR ZA SPOMENAR

Danas će proći i sutra će doći,
i mnogi dani i mnoge noći,
na naše zjene brzaju mreene,
a ostat će samo još uspomene.

Usidrena barka. Srce ko varka
na žalu leži i pomoć traži;
bolove snova snagom mu blaži
sjećanje milo i ljubav žarka.

Sunce u kose sjedine plete,
ko noge bose srebri se briga.
S tugom se zjene mladosti sjete.

Mladost je moja sklopljena knjiga,
imena mnoga u njoj još stoje,
a najljepše i sad ime je Tvoje.

BOLEST

Samotan i tužan na kamenu golom
sjedim kao sjena ispod Peričnika,
i ko mlada žena sa skrivenim bolom
sanjam te, draga, željan tvoga lika.

I gledam u živo srebro vodopada
sa spoznajom kako sve imade kraja,
i kako zalud srce mi se nada
zagrljaju sreće nekadašnjeg raja.

Slovenija sad je hram bolova mojih
gdje kao božanstvo Triglav gordo stoji
s kabanicom bijelom i kapom od oblaka.

Sve je, sve je lijepo, i bol moju blaži,
i ranjenu grud mi, što melema traži,
povija u svilu trave, sunca, zraka.

ODLAZIŠ

Odlaziš, moja ptičice mala,
iz moga kraja u drugi kraj,
za pjesme ove tebi je hvala
pjesnik te voli i sada, znaj.

Kad budeš daleko kao i zvijezda
na nebu što mi danas sja,
slušat ću ptice drugih gnijezda
i opet ću biti sretan ja.

Dudova šuma i Zelengaj...
Na te će mene sjećati sjaj
svibanjskog sunca i zagrljaj.

I svemu, draga, sada je kraj.
Ti samo leti srebrnih krila,
nekad se sjeti, san si mi bila.

SREĆA

I moja je sreća Fata Morgana
u pustinji snova javlja se samo,
slijepo je slijedim, iz djetinjih dana
ona me vodi, samo ne znam kamo.

Koliko puta zanesen u snove
duša mi luta za varkama novim
i kao kobac bijele golubove
po pučini neba pohlepno ih lovim.

I kad se dignem sa olovnih tala,
do vrha stignem stopama Tantala,
padam u ponor nesreće i zala.

Snovima mučen ja ću umrijeti;
s kosom u ruci crna žena prijeti,
da padnem u otkos prve rukoveti.

MORE I RAVNICE

zkvh.org.rs

KAŠTELA

Sedam kaštela redom
uz Jadran obalom straže,
i ko upisani kredom
bjelinom daljine draže.

I tako od Divulja
nižu se do Solina,
dok val ih ne uljulja,
piju plavet daljina.

A mlade Kaštelanke
svježe ko dunje ranke,
u moru bijele platno.

Da bog da postalo zlatno,
kad bijele grudi krije
cvjetova Dalmacije.

BOROVA CESTA

Kaštel Stari

Cesta je tepih bijeli
prostrt do samog mora,
a svileni obod cijeli
kiti joj bor do bora.

„Tko se tom cestom šeće,”
šapuću, jedan drugom,
„možda se više ne će
u razgovoru dugom”.

Prolaze tako dani,
a gosti jedva znani
gaze borovu cestu.

„Hoće li na tom mjestu
stope ostavit' traga?”
Ne će, cesto draga,

UZ PJESMU VALOVA

Pjesmu pjevaju vali
vrole krvi sred vena;
malena moja zna li
najdraža od svih žena

da živim samo za nju,
da samo za nju dišem,
sanjam noću, i danju
sjetne sonete pišem?

Kaži djevojko mlada,
da l' srce tvoje zna da
od tuge strada i vrisne.

Tako je srce moje,
i nitko ne zna što je
u grudi, kada svisne.

NA OBALI

U pjenu, u bijeloj krvi,
talas do hridi stiže,
i val za valom vrvi
pustoj obali bliže.

U bolu šumore pjene,
bijeli pogled je ledan,
na kraju lome se sjene.
Jela i čempres jedan

raspliću zelene kose.
Pljuska se oni ne boje
i zato zagrljeni stoje.

Talasi sjene im nose.
A ja ću pogled im dati,
da ih daljinama prati.

JADRAN I PLAVE ZJENE

Jadran plavi kad gledam
kao da vidim zjene,
nostalgiji ja se predam
gonjen od jedne sjene.

O draga neznana ženo,
o mila, sanjiva varko!
Plavo oko ti sneno
daljinom ljubim žarko.

O zašto žudimo samo?
Dva srca srodna i duše
i šta od toga imamo?

Misli u bolu se skruše
i mole za grijehе svoje,
a krivac ne zna se tko je.

NAŠE MORE

Mi imamo more
lice mu se zlati,
i pjesme se ore
tu žive Hrvati.

Prvih dana ljeta
kad žito proklasa,
ono se talasa
kad ga vjetar sreća.

Naša mila Bačka,
na daleko znana
nevjesta Jadrana,

zlato grudi skriva,
o Jadranu sniva
djeva bunjevačka.

TORANJ
GRADSKE KUĆE

u Subotici

I

Visoko se diže
iznad sviju zgrada
u oblake siže
toranj našeg grada.

Pogled mu je vedar
na četiri strane,
ponosan i jedar
tu provodi dane.

Njega stranac vidi
ko svjetilju kulu.
Nikog se ne stidi.

Krasi ga visina,
kad u noći sniva
ovaj čuvar njiva.

II

Kada zora svane
sa plavoga svoda
i sunašce grane
ko mila sloboda,

on u sjaju stoji
sjenu svoju baca
i kućice broji
bačkih Bunjevaca.

A u sjeni kuće
stisnule se ljuće,
jer bi htjele sunca.

Tamo do vrhunca
nije lako stići,
još se mora ići.

III

On okupi zvijezde
što u noći sjaju
i zajedno jezde
po nebeskom kraju.

Ko piliće svoje,
on kućice zove,
što daleko stoje
i sanjaju snove

da će jednog dana
njemu stići bliže.
Iz praha se diže

nada ovih kuća
i sve bliže stiže
u nova svanuća.

IV

Ovaj gordi toranj
ruke su podigle,
kao i potporanj
od žbuke i cigle.

Koliko se znoja
u temelje slilo,
da bi varoš moja
primila u milo

materinsko krilo
sina svoga truda.
To je davno bilo.

Ta vremena huda
u nepovrat odu,
osta spomen rodu.

V

Zlatni grad iz bajke
postat će u priči,
kada naše majke
što ih svila diči

na veliku radost
prelu i sijelu
svoju lijepu mladost
ispričaju cijelu.

Mladost što je prošla
kao draga varka
i starost je došla

na pragove ove.
Svaka ljubav žarka
zna samo za snove.

VI

U nakitu svome
sam u nebo gleda,
i u srcu mome
čini mi se sve da

strah od nečeg budi.
Pod svilenim plaštom
patili su ljudi
opijeni maštom

o danima sreće.
Te zidine stoje
crne tajne svoje

nikom ne odaju.
Al u našem kraju
svaku tajnu znaju.

VII

Krojila se pravda
dijelila se krivda,
u ponosu prav da
čovjek umre, živ da

kožu svoju guli
da je skupo proda
temelju u kuli,
da se lancu poda

čija hladna veza
daće i poreza
djeda i unuka

u slavu kuluka
u okove veže
pa ih čvrsto steže.

VIII

Tamo nebu bliže
ko vješala tanka,
u samicu stiže
željan bijela danka

čovjek što je dovjek
osudjen da strada
jer se boljem nada
zato što je čovjek.

Zašto da se žali?
Dok su jedni pali,
pod teretom stenju.

Po njima se drugi
u visine penju
zato što su mali.

IX

Svih stradanja svjestan
gledam te ko spomen
i danas sam sretan
što u srcu držim

tim danima pomen.
Srce u grudima
da na dlanu pružim
slobodnim ljudima

kao zoru dana
sa suncem u kosi
što ga danas nosi.

Ta zora u meni
plavi se, rumeni
suncem obasjana.

X

Gledam ravni naše
iz putničkog vlaka
kao da se plaše,
nestaju sred mraka.

Oko žedno pije
te mile ravnice,
srce burno bije
želi tvoje lice

da ugleda drago
mila Subotice,
i sve tvoje blago

patnje i tišine
pod plaštom prašine.
On se nebu vine.

XI

Kad ga oko spazi
kako iz daleka
svoje drage čeka
na trnovoju stazi

da se vrata domu,
sluša srce maľo
što se razigralo
u kutiću svomu.

I zora zablista
nesta zlatnih zvijezda
iz nebeskih gnijezda.

Ravan uvijek ista
s kopljima zvonika
čeka povratnika.

XII

Čovjek bi da plače
suzom vrućeg srca
stišće se sve jače
i u kutu grca.

Skrivajući oči
rubom od rukava,
suzama se moči
izmučena glava.

Pravi se da drijema,
sna odavna nema,
samo plače vruće.

I samo se prene
kad zasjaju zjene:
Eno gradske kuće.

JUTROS

Jutros se napih vina.
Zora je krčmarica mlada.
Toči se pehar modrina,
novih čekanja i nada.

Tišina, zornica mira,
sakriva pospane zjene;
sunčana vodica iz vira
umiva njive i mene.

Zemlja je otkrila grudi,
proljeće raspliće kose,
oblači na noge bose

čarape tkane od rose.
Ja se opijen šećem,
i tiho zborim sa cvijećem

RAPSODIJA RISARA

I

Došlo je doba žetve,
oživjele oštre kose,
žure se noge bose
po zlato svoje sjetve.

Zora je puna ruža,
risaruša do risara,
pletu se svježa uža
vrijednoga zadrugara.

Žito se samo zlati...
Pune bogate vlati
sunčanu priču zbore.

I risar sada zna ti,
da brzo teku sati,
pa urani prije zore.

II

Jutros su noge bose,
žilave, poput žive
nemirno gazile njive,
pune srebrne rose.

U ruci drvena kuka
svečano pjevanje sluša,
s nadom se stopila muka
i srce risara kuša.

Krstine u vis strše ,
i radu daljine uče,
od prekjuče i od juče.

Sunčeve zrake prše ...
„Da ne bude kiše, tuče,
dok žito se ne ovrše!”

HRAST

Tu još stoljetni hrast
u vis se gordo diže,
i svima služi na čast
do neba samoga siže.

Kad vjetar poljima žuri ,
on mu na putu stoji.
Nebo kada se tmuri,
munje se samo boji.

I kada nevolja mine,
snaga je njegova veća;
kroz oblak sunce sine,

nova se javi sreća,
još više u vis se vine,
strave se i ne sjeća.

SLIKA IZ SUBOTICE

Spokojno snivaju ulice
šuštavo šumi tišina,
svjetiljke gore ko lulice
od njih se plaši daljina.

U noć se uvukle kuće,
stidljive mile sestrice;
sjene se skupile ljuće,
u vrtu margaretice.

S visine zvijezde sjaju . . .
Po našem dragom kraju
zlata se osu prašina.

Ulice kao da znaju,
samo za njih da sjaju,
vole da vlada tišina.

JA I JABLANI

Jablani tiho šapuću
nešto veselo šumore,
naslonili sjene na kuću,
rastu dok se ne umore.

Mi smo drugovi stari,
mladost nam ista tekla,
iste smo voljeli stvari,
ista nas sjekira sjekla.

U nebo oni se dižu,
i mute plavilo neba;
pod njima ljudi ne gmižu

željni i vina i hljeba.
Sanjamo ljude — jablane
i stvaramo bolje dane.

SONET O SUBOTICI

Jesenja kiša rominja,
tuguju samotne grane,
noseći nove nam dane
ponoćna ura još tinja.

Pusto... Nikoga nema.
Usnuli uski sokaci.
Ko ranjeni leže junaci,
napukli zidovi trijema.

Sa smrću ponoć se bori.
Krvave ruke se dižu,
sjene zlokobne gmižu.

Srušene čekaju kuće
svoje novo svanuće
u prvoj plamenoj zori.

PRVA PAHULJICA

Na koju će granu pasti ta
nježna, sniježna pahuljica,
što dršće bijela u zraku sva
ko bijela, bijela golubica.

Radostan bio to moj bi dan
da znam da ne će se otopiti,
al' ne vjerujem, tvoj žuti dlan
požudno svu će je popiti.

Tvoj žuti dlan, o kasna jeseni,
što poljima cvijeće bere
i svilene ćilime stere.

„Šta misle ljudi o meni?”
pahuljica pita se laka,
i polako pada iz oblaka.

SINOĆ

Sinoć u mojoj sobi
sve je mutno i sivo,
a sat umorno drobi
vrijeme ko da je živo.

Kazalo prolazi, stenje.
A na snene zjene,
meki se sumrak penje
da tiho u noći svene.

U sobi tuga i stvari...
I sada nešto ih zari,
razgoni sumrak gusti.

Bjelina u prostor pusti
prostirku poljima sprema;
pada... I dola nema.

U SJENCI

OCU

*Ovo nek' bude Tvoj spomenik,
živim ljudima dragi znamen,
trajniji nego sivi kamen.*

sin

O C U

Umro 2. II. 1951. g.

I

OČEVA ŽELJA

Dobri otac spava.
Uzglavlje mu meko
od zelenih trava
stavio je neko.

Slatke snove sniva,
na jastuku mira
spokojno počiva.
Još ga želja dira,

da vidi dva sina,
dva zelena bora,
put plavih visina

kud se stići mora;
kako gordo stoje
ispod zvijezde svoje.

II

OČEVE RIJEČI

Nesigurno stazom
moja noga gazi,
jer na mojoj stazi
sunce već zalazi.

III

POZDRAV OCU

Dobro večer, dragi oče!
Život dalje opet teče.
Istina je što Ti reče:
„Jedan stane, drugi poče”.

Sve je isto kao prije,
sve nas isto sunce grije,
samo Tebe više nije.

IV

ZNAMEN

Znamen čelo glave,
dva tri svela cvijeta,
i visine plave
kao znaci svijeta
iz kojeg si pošo.

Sve u jednom dahu
sad leži u prahu.

V

VINOGRADE, VINOGRADE ...

Vinograde, vinograde,
čije li te ruke rade,
čije će te ruke brati?

Nema više tvog pudara,
u grobu se on odmara.
Loza će ga oplakati.

VI

RAZGOVOR STVARI

Bunda stara sa duvara
ko da nešto progovara;
čeka svoga gospodara.

A šubara sa ormara
žalosno joj odgovara:
„Nema našeg gospodara.”

„Njega crna zemlja grije
bolje od nas obadvije”.

VII

SRCE OCA MOGA

Dijete je oca posta
i nemile majke gladi,
od djetinjih nogu radi,
a nikada nije dosta.

Sjajne mu zjene bjehu
lice suho i blijedo,
ko patnik je izgledo
u tuzi i u smijehu.

Srce mu grijale nade
u bolje što ima doći.
To srce kucati znade

za tudje brige i boli.
To srce volit' je znalo
zato je u bolu stalo.

VIII

ODMOR POSLIJE RADA

Šta da Ti pričam, oče,
šta bi Ti bilo drago?
Loze još suze toče,
tvoje jedino blago.

Mre voće i čokoće,
crni se na zreniku;
samo motika cvokoće
zavaljena u šljiviku.

Orah je gord i zdrav.
Pod njim si našao hlada.
U poslu zanesen sav,

pun planova i nada.
Sad se odmaraš od rada,
daleko od vinograda.

IX

UTJEHA

Vrijeme brzo teče,
dan za danom leti,
tek se čovjek sjeti
i spusti se veče.

U grob treba leći,
gdje se slatko spava,
pod jorganom trava.
Šta ćeš na to reći?

Ništa. Kad je tako
što bih zato plako,
ako mora biti.

Jer bez tebe, oče,
ja sam sad siročče,
dok dodjem kud i ti.

KAZALO

Ponornice srca

Pjesmo	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Život	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6
Srce	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7
Nevolja	—	—	—	—	—	—	—	—	—	8
Mladost na tramvajskim kolima I—V	—	—	—	—	—	—	—	—	—	9
Draga	—	—	—	—	—	—	—	—	—	13
Romantika	—	—	—	—	—	—	—	—	—	14
S knjigom u ruci	—	—	—	—	—	—	—	—	—	15
Pismo	—	—	—	—	—	—	—	—	—	16
Celje	—	—	—	—	—	—	—	—	—	17
Dar za spomenar	—	—	—	—	—	—	—	—	—	18
Bolest	—	—	—	—	—	—	—	—	—	19
Odlaziš	—	—	—	—	—	—	—	—	—	20
Sreća	—	—	—	—	—	—	—	—	—	21

More i ravnice

Kaštela	—	—	—	—	—	—	—	—	—	25
Borova cesta	—	—	—	—	—	—	—	—	—	26
Uz pjesmu valova	—	—	—	—	—	—	—	—	—	27
Na obali	—	—	—	—	—	—	—	—	—	28
Jadran i plave zjene	—	—	—	—	—	—	—	—	—	29

Naše more	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Toranj gradske kuće	—	—	—	—	—	—	—	—	—	31
Jutros	—	—	—	—	—	—	—	—	—	40
Rapsodija risara	—	—	—	—	—	—	—	—	—	41
Hrast	—	—	—	—	—	—	—	—	—	43
Slika iz Subotice	—	—	—	—	—	—	—	—	—	44
Ja i jablani	—	—	—	—	—	—	—	—	—	45
Sonet o Subotici	—	—	—	—	—	—	—	—	—	46
Prva pahuljica	—	—	—	—	—	—	—	—	—	47
Sinoć	—	—	—	—	—	—	—	—	—	48

U sjenci

Ocu I—IX	—	—	—	—	—	—	—	—	—	51
----------	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----

zkv.h.org.rs

